

Jayne Ann Krentz

VERTROUW NIEMAND

*Grace keert terug naar haar geboorteplaats om tot rust te komen,
maar dan gaat ze op een blind date met
ex-marinier Julius Arkwright...*

ISBN 978-90-225-7432-4

ISBN 978-94-023-0760-3 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Trust No One*

Oorspronkelijke uitgever: G.P. Putnam's Sons

Vertaling: Marcel Rouwé en Iris Bol

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2015 Jayne Ann Krentz

Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Het citaat uit *Koning Lear* van William Shakespeare op pagina 61 is afkomstig uit *De werken van William Shakespeare*, vertaald door L.A.J. Burgersdijk, achtste deel. Leiden: E.J. Brill, 1885.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Het briefje dat op de voorkant van de zijden pyjama van de dode man was geprikt, was een uitgeprint e-mailtje dat uit één zinnetje bestond: **MAAK VAN VANDAAG EEN DAG OM TE PRIJZEN OP DE WITHERSPOON WIJZE.**

Grace Elland boog zich over de met bloed doordrenkte lakens en dwong zich om de koude huid van Sprague Witherspoon aan te raken. Zijn ooit zo heldere en dwingende blauwe ogen waren open en staarden nietsziend naar het plafond van de slaapkamer. De robuuste man met de vierkante kaaklijn en de dikke bos zilvergrijs haar had altijd heel bezielend geleken. Maar de dood had hem daarvan beroofd. Alle charme en de inspirerende uitstraling waarmee hij door het hele land de deelnemers aan de cursussen van de Witherspoon Wijze had weten te boeien waren uit hem weggevloeid.

Ze was ervan overtuigd dat hij al een aantal uur dood was, maar toch meende ze een vaag beschuldigende vraag in zijn nietsziende ogen te zien staan. Afschuwelijke herinneringen kwamen bij haar boven. Op haar zestiende had ze dezelfde vraag in de ogen van een dode vrouw gelezen. *Waarom was je hier niet op tijd om me te redden?*

Ze wendde haar blik af van de dode ogen... en zag toen de onaan-gebroken fles wodka op het nachtkastje staan.

Heel even kwamen verleden en heden op een vreselijke manier samen in de slaapkamer. Ze hoorde zware voetstappen dreunen op oude vloerplanken. Paniek dreigde haar te verstikken. Dit kon haar

niet overkomen, niet opnieuw. Het is een welbekende droom, dacht ze. Je zit midden in een nachtmerrie, maar je bent wakker. Haal adem. Concentreer je, verdomme. En haal adem.

Haal adem.

Die mantra verbrak haar door paniek veroorzaakte trance. De dreunende voetstappen vervaagden en keerden terug naar het verleden. Een stoot ijskoude adrenaline schoot door haar aderen en zorgde voor een intense helderheid. Dit was géén droom. Ze stond in een kamer waar een dode man lag, en hoewel ze vrijwel zeker wist dat de voetstappen in haar nachtmerrie thuishoorden, was de kans dat de moordenaar nog in de buurt was beslist niet denkbeeldig.

Ze greep het dichtstbijzijnde wapen, de fles wodka, en liep naar de deuropening, waar ze aandachtig bleef staan luisteren. Het grote huis voelde leeg aan. Misschien waren de voetstappen een auditieve illusie geweest, veroorzaakt door de huiveringwekkende herinneringen. Maar misschien ook niet. Hoe dan ook, het slimste wat ze op dit moment kon doen, was het landhuis verlaten en de hulpdiensten bellen.

Zo stilletjes mogelijk liep ze de gang op. Een mist van schaduwen verduisterde het grote huis. Overal stonden elegante potplanten: felgroene bamboe, palmen en varens. Sprague was er altijd van overtuigd geweest dat een flinke hoeveelheid planten zowel de luchtkwaliteit verbeterde als de positieve energie binnenshuis versterkte.

De gordijnen voor de ramen waren de avond ervoor dichtgetrokken. Die ochtend was er niemand meer in leven geweest om ze weer open te doen. Niet dat het veel zou hebben geholpen. Deze winterochtend in Seattle was aangebroken met laaghangende bewolking en nu tikte er regen tegen de ramen. Op een dag als deze deden de meeste mensen een paar lampen aan.

Niemand kwam plotseling een kamer uit om haar tegen te houden. Terwijl ze de hals van de fles wodka stevig beetpakte, liep ze de brede trap af naar beneden en haastte zich door de grote woonkamer.

Ze kende hier de weg op de begane grond omdat Sprague Wither-

spoon vaak grote feesten had gegeven. Hij had Grace en de andere personeelsleden van de Witherspoon Wijze altijd uitgenodigd voor zijn volledig verzorgde fuiven.

De enorme woonkamer was ingericht en gedecoreerd met het oog op zulke evenementen. De stoelen, gecapitonneerde banken en tafels waren opgesteld in wat binnenhuisarchitecten 'zitopstellingen' noemden. Aan de muren hingen heel veel dure kunstwerken.

Sprague Witherspoon had geleefd op de manier die hij had getracht te onderwijzen tijdens zijn cursussen, en zijn werk als *motivational speaker* had hem geen windeieren gelegd. Bij Sprague had alles om positief denken en een optimistische instelling gedraaid.

Maar nu had iemand hem vermoord.

Ze schoot de voordeur uit en rende de prachtig onderhouden tuin in. Ze bleef niet staan om de capuchon van haar jack op te zetten. Toen ze bij haar kleine auto kwam die op de brede, ronde oprit stond, waren haar haren en haar gezicht kletsnat.

Ze ging achter het stuur zitten, deed alle portieren op slot, legde de fles wodka op de vloer en startte de motor. Ze reed door het openstaande hoge stalen hek, dat rondom het landhuis in Queen Anne-stijl stond, de stille straat van de woonwijk op.

Zodra ze de tuin achter zich had gelaten, zette ze de auto stil en tastte in haar crossbodytas naar haar telefoon. Het bleek verbazingwekkend lastig om het alarmnummer in te toetsen omdat haar handen verschrikkelijk trilden. Toen ze eindelijk de centralist te pakken kreeg, moest ze haar ogen dichtdoen zodat ze zich goed genoeg kon concentreren om de feiten juist over te brengen.

Haal adem.

'Sprague Witherspoon is dood.' Ze staarde naar het grote hek terwijl ze snel het adres opdreunde. 'Althans, ik denk dat hij dood is. Ik kon geen hartslag voelen. Zo te zien is hij doodgeschoten. Er was... nogal veel bloed.'

Nieuwe herinneringen schoten door haar hoofd. Een man wiens

gezicht was veranderd in een masker van bloed. Bloed dat op haar spatte. Overal bloed.

‘Is er verder nog iemand in het huis, mevrouw?’ De stem van de centralist klonk scherp en dringend. ‘Bent u zelf in gevaar?’

‘Ik denk het niet. Ik ben nu buiten. Een paar minuten geleden ben ik bij meneer Witherspoon gaan kijken, omdat hij vanochtend niet op kantoor was gekomen. Het toegangshek stond open en de voordeur zat niet op slot. Het inbraakalarm stond uit. Daar zocht ik verder niets achter omdat ik aannam dat hij in de tuin was. Toen ik hem buiten niet kon vinden, ben ik naar binnen gegaan. Ik heb hem geroepen. Toen er geen antwoord kwam, was ik bang dat hij was gevallen of ziek was geworden. Hij woont namelijk alleen, snapt u, en...’

Hou je mond, Grace. Je bazelt. Concentreer je. Later heb je tijd genoeg voor een paniekaanval.

‘Blijft u buiten,’ zei de man. ‘De hulpdiensten zijn onderweg.’

‘Ja, fijn.’

Grace beëindigde het gesprek en luisterde naar de sirenes in de verte.

Pas toen het eerste voertuig met daarop het logo van de politie van Seattle voor haar auto tot stilstand kwam, schoot haar een feit te binnen dat iedere kijker van misdaadseries op televisie maar al te goed wist. Als het op verdachten aankwam, ging de verdenking van de politie als eerste uit naar de persoon die het lichaam had gevonden.

Ze had het idee dat de onderzoekers een verdachte die al eerder op een lijk was gestuit aan een extra kritisch onderzoek zouden onderwerpen.

Haal adem.

Ze keek omlaag naar de fles die op de vloer van haar auto lag en de angst sloeg haar om het hart.

Niet in paniek raken. Er zijn heel veel mensen die wodka drinken.

Maar de enige dingen die ze Sprague ooit had zien drinken waren groene thee en dure witte wijn.

Ze vond een papieren zakdoekje in haar tas en gebruikte dat om de fles mee op te rapen. Niet dat het nog veel uitmaakte. Dat ding zat onder haar vingerafdrukken.

2

‘Ik neem aan dat wij alle drie blij moeten zijn dat we een tamelijk goed alibi hebben,’ zei Millicent Chartwell. Ze zakte lusteloos tegen de rugsteun van de bank en keek met een troosteloze uitdrukking op haar gezicht naar haar martini. ‘Het beviel me niets hoe die schattige rechercheur vandaag naar me keek toen ik mijn verklaring aflegde.’

‘Hij glimlachte anders bepaald ook niet naar mij,’ zei Grace. Ze nam een slok van haar witte wijn. ‘Sterker nog, als ik van nature niet zo optimistisch was, zou ik zeggen dat hij naar een aanleiding zocht om me te kunnen arresteren voor de moord op Sprague.’

Kristy Forsyth zette haar glas wijn neer. Er glinsterden tranen in haar ogen. ‘Ik kan maar niet geloven dat meneer Witherspoon er niet meer is. Ik denk telkens dat dit een afschuwelijke persoonsverwisseling is en dat hij morgenochtend gewoon op kantoor zal verschijnen met een paar verse scones of donuts voor ons.’

‘Een persoonsverwisseling kun je wel vergeten,’ zei Grace. ‘Ik heb hem gezien. En Nyla Witherspoon heeft het lichaam van haar vader geïdentificeerd. Ik was nog bij het huis en stond met de politie te praten toen zij arriveerde. Ze was echt overstuur. In tranen. Trillerig. Echt, ik dacht dat ze ging flauwvallen.’

Het was even na vijf uur ’s middags. Ze waren alle drie doodmoe en, wist Grace, nog steeds verdoofd. Als je in aanraking kwam met moord had dat op de meeste mensen een zenuwslopende uitwerking. Grace en haar collega’s hadden niet alleen een geweldige baas verlo-

ren, maar ook hun baan. Ze vonden alle drie dat werken voor de Witherspoon Wijze het beste was wat hun, qua carrière, was overkomen. Hun leven was op de kop gezet door de moord op Sprague.

Nadat ze hun verklaring hadden afgelegd, had Millicent voorgesteld om ergens wat te gaan drinken. Dat voorstel was unaniem aanvaard en nu zaten ze aan een tafeltje in het tentje waar ze het liefst na het werk naartoe gingen: een gezellige kroeg annex koffiezaak bij de Pike Place Market.

De dag eindigde zoals hij was begonnen, met regen en droefgeestigheid. De kortste dag lag al een paar weken achter hen en de dagen werden merkbaar langer. De inwoners van Seattle hielden de nuances in de telkens veranderende patronen van zonlicht altijd scherp in het oog. Maar omdat het 's avonds vroeg begon te schemeren, leek het alsof het nog december was.

Millicent nipte van haar martini en kneepte haar ogen tot spleetjes. 'Als ik bij de politie werkte, zou Nyla Witherspoon een van mijn hoofdverdachten zijn.'

Millicent, die Spragues boekhouder en financieel manager was, had de neiging om altijd ronduit te zeggen waar het op stond, ongeacht het onderwerp. Ze was een levendige, rondborstige vrouw met rood haar die een voorliefde had voor martini's en af en toe een man versierde in een bar.

Millicent werkte al bijna een jaar voor Sprague toen Grace het team van de Witherspoon Wijze was komen versterken. Op het eerste gezicht leek ze alles te hebben: de glamour van een filmster en hersens als van een computer. Ze had allebei gebruikt om zich op te werken. Daarentegen had Millicent geen familie en was haar verleden in nevelen gehuld. Daar praatte ze niet graag over. Maar ze had een keer gezegd dat ze op haar zestiende uit huis was gegaan en niet van plan was om daar ooit naar terug te keren. Ze was een overlever. Hoewel haar vooruitzichten niet gunstig waren geweest, was ze keurig op haar stilettohakken terechtgekomen.

Kristy knipperde nog een paar tranen weg. ‘Nyla profiteert het meeste van Spragues dood, nietwaar? Al is ze natuurlijk zijn dochter. Maar we weten allemaal dat ze problemen met hem had. Het was een verstoorde relatie. Maar dan nog, zou ze haar vader echt hebben vermoord?’

Kristy was het nieuwste lid van het Witherspoon-team. Ze was geboren en getogen in een klein stadje in Idaho en was naar Seattle verhuisd op zoek naar avontuur en, zoals ze aan Grace en Millicent had uitgelegd, een ruimere keus aan echtgenoten. Met haar lichtbruine haar, warme blik en knappe gezicht, was ze aantrekkelijk op een lieve, gezonde manier die de klanten van Witherspoon aansprak.

Anders dan Millicent had Kristy een hechte band met haar familie. Hoewel ze haar collega’s in vertrouwen had verteld dat ze niet met een boer wilde trouwen, was het duidelijk dat ze zeer verknocht was aan het platteland dat ze had achtergelaten. Ze vertelde vaak grappige verhalen over het opgroeien op een boerderij.

Onderling hadden Grace en Millicent het vermoeden geuit dat Sprague medelijden had gehad met Kristy omdat ze het moeilijk had in de grote stad. Het kon zijn dat hij Kristy in eerste instantie uit vriendelijkheid een baan had aangeboden, maar tot ieders verbazing had ze al snel blij gegeven van een onschatbare flair voor het regelen van reizen en het charmeren van cliënten. Toen de vraag naar cursussen van de Witherspoon Wijze steeg, nam ook de werkdruk die gepaard ging met het coördineren van Spragues drukke agenda toe. De laatste tijd waren de zaken zo goed gegaan dat Sprague op het punt had gestaan een assistent in dienst te nemen om Kristy bij te staan.

‘Het zou niet de eerste keer zijn dat een erfgenaam de zaken wat bespoedigt,’ merkte Millicent op. ‘Bovendien weten we dat Nyla razend was op Sprague. Ze maakten de hele tijd ruzie. En hun relatie verslechterde nog meer toen meneer Volmaakt op het toneel verscheen. Sprague mocht hem niet en dat maakte Nyla nog bozer. Volgens mij was ze ondertussen tot alles bereid om haar erfenis in han-

den te krijgen. Ze vond het afschuwelijk dat Sprague haar een toelage gaf.'

'Nou ja, ze is ook een volwassen vrouw en geen kind,' merkte Grace op.

'Als je het mij vraagt, was ze het zat om nog langer op het geld te wachten,' zei Millicent. Ze nam nog een paar slokken van haar martini, zette haar glas neer en keek Grace en Kristy toen grimmig aan. 'Volgens mij is er nog iets waar we rekening mee moeten houden.'

Kristy trok haar wenkbrauwen op. 'Wat dan?'

Millicent haalde de kleine plastic speer uit haar glas en knabbelde op de olijf. 'Het is waar dat Nyla problemen met haar vader had, maar ze was ook niet dol op ons drieën. Volgens mij moeten we oppassen.'

Kristy zette grote ogen op. 'Jeetje, meen je dat echt?'

'Nou en of,' zei Millicent.

Grace pakte haar glas en nam een slok. De wijn verzachtte weliswaar het gespannen gevoel dat haar de hele dag parten had gespeeld, maar ze wist uit ervaring dat het effect weer zou wegebben. Ze hield zich voor dat ze positief moest blijven denken, maar ze had het akelige voorgevoel dat de oude droom die nacht zou terugkomen.

Ze keek Millicent aandachtig aan. 'Denk je echt dat Nyla een bedreiging vormt?'

Millicent haalde haar schouders op. 'Ik zeg alleen dat het voorlopig verstandig is op onze tellen te passen. Heus, Nyla Witherspoon is labiel. Ze had een moeizame relatie met Sprague, maar haar nieuwe verloofde was het breekpunt.'

'Burke Marrick,' zei Kristy. Ze trok een gezicht. 'Oftewel meneer Volmaakt.'

'Zal ik je eens wat zeggen?' zei Millicent. 'Burke Marrick was Spragues grootste nachtmerrie. Sprague was altijd bang dat er een knappe bedrieger met een vlotte babbel zou opduiken op wie Nyla smoorverliefd zou worden. Waarom denk je dat Sprague per se haar rekenin-

gen wilde betalen en haar een toelage wilde geven? Hij probeerde haar te beschermen.'

Kristy snoof minachtend. 'Kleine landen zouden prima kunnen rondkomen van Nyla's toelage.'

'Het bedrag doet er niet toe.' Millicent wees met de olijfprikker naar Kristy. 'Als ik ergens verstand van heb dan is het van geld en hoe mensen daarop reageren. Geloof me, geen mens vindt ooit dat hij genoeg geld heeft. Nyla vond het verschrikkelijk dat bijna haar hele erfenis in een speciale trust was ondergebracht, waar ze pas bij kon als haar vader dood was. Ik heb zo'n vermoeden dat meneer Volmaakt haar flink onder druk zette om het geld in handen te krijgen.'

Er viel een onheilspellende stilte. Grace bedacht dat ze allemaal aanvaringen hadden gehad met Spragues humeurige dochter. Het had geleken alsof Nyla jaloers was op hen drieën. Nu zou ze naast haar charmante verloofde ook haar erfenis krijgen. Vanuit een bepaald perspectief zag Nyla's leven er ineens behoorlijk rooskleurig uit. En dat van meneer Volmaakt ook.

Grace schraapte haar keel. 'Hoor je wel wat je zegt, Millicent? Als je gelijk hebt, is Burke Marrick ook een verdachte.'

Kristy zette haar glas abrupt neer. 'Stel je voor dat Nyla en Burke de moord op Sprague samen hebben beraamd.'

Millicent haalde haar schouders op. 'Dat zou me niets verbazen.'

'Volgens mij moeten we de complottheorieën nog even uitstellen,' zei Grace. 'Als je een lijst met verdachten wilt opstellen, heb je een heel groot vel papier nodig.'

Kristy en Millicent keken haar aan.

'Hoe bedoel je?' vroeg Kristy. 'Sprague was zo vriendelijk. En gul.'

In Millicents ogen blonk begrip. 'Je hebt gelijk, Grace. Na Nyla en Marrick moet de volgende naam op de lijst wel Larson Rayner zijn.'

'We weten allemaal dat er niet veel positieve energie meer over was tussen Larson en Sprague,' zei Grace. 'Geen beter motief dan een ruzie tussen zakenpartners.'

‘Dat is waar,’ zei Kristy. ‘Neem die keer dat Larson afgelopen maand het kantoor binnenstormde en Sprague beschuldigde van het weggapen van zijn cliënten.’

‘Zakelijke afgunst en een flinke dosis jaloezie, en dan heb ik het nog niet eens over het teruglopen van inkomsten.’ Millicent glimlachte en haar groene ogen glinsterden. ‘Geweldige motieven voor moord.’ Ze keek Grace aan. ‘Ik vraag me af of Larson weet dat jij de reden bent dat Spragues bedrijf anderhalf jaar geleden zo goed is gaan lopen.’

Grace voelde dat ze begon te blozen. ‘Dat is vreselijk overdreven. Ik had een paar ideeën en die mocht ik uitvoeren van Sprague. Meer is het niet.’

‘Gelul,’ zei Millicent opgewekt. ‘Voordat jij erbij kwam, was Sprague Witherspoon gewoon een van de vele motivational speakers. Jij hebt ervoor gezorgd dat het bedrijf echt goed is gaan lopen.’

‘Millicent heeft gelijk,’ zei Kristy. ‘Als die arme Sprague afgelopen nacht niet was vermoord, zou hij dankzij jou binnen een paar maanden dé motivatiegoeroe van het land zijn geworden.’

‘De Witherspoon Wijze liep best aardig voordat jij erbij kwam,’ zei Millicent. ‘Maar het grote geld begon pas binnen te stromen na de publicatie van het kookboek. En vervolgens werd de blog met het devies-van-de-dag een groot succes. De afgelopen maanden kon Kristy de aanvragen voor lezingen en cursussen bijna niet bijhouden. Zo is het toch, Kristy?’

‘Ja.’ Kristy glimlachte bij de herinnering. ‘Sprague was elke week op pad. Ik begrijp niet hoe hij dat volhield. Maar hij klaagde nooit wanneer ik de cursussen aaneensluitend boekte.’

‘Hij vond het heerlijk,’ zei Grace. ‘Hij bloeide helemaal op als hij op reis was en menigten moest toespreken. Hij had ontzettend veel charisma en een ongelooflijk talent om met het publiek te communiceren.’

Kristy knikte wijs. ‘Maar dat kookboek en de blog met deviezen

hebben ervoor gezorgd dat de Witherspoon Wijze waanzinnig succesvol is geworden. En die projecten heb jij allebei bedacht.'

'Dat kookboek en die blog zouden nooit hebben gewerkt als ze niet onder de naam Witherspoon waren uitgebracht,' zei Grace. 'Ik heb alleen wat marketingideeën verzonnen die bij Spragues benadering van positief denken pasten.'

'Dat heet een merk in de markt zetten,' zei Millicent. 'Het zou me niets verbazen als Larson Rayner je binnenkort belt om je een aanbod te doen dat te mooi is om af te slaan.'

Kristy fleurde op. 'Misschien biedt hij ons alle drie wel een baan aan bij zijn bedrijf. 'Wij zijn Spragues team, of dat wáren we. Larson moet weten dat wij precies de vaardigheden hebben die hij nodig heeft om een knallend succes van zijn bedrijf te maken.'

'Dat is waar,' zei Grace. 'Maar misschien moet je nog eens goed nadenken over die carrièrewending als blijkt dat Larson Rayner een verdachte is bij de moord op Sprague. Dan zou het lastig kunnen worden om cursussen voor hem te boeken.'

Kristy kromp ineen. 'Ja, dat is natuurlijk een probleem.'

'En wat betreft die lijst met verdachten waar we het over hadden,' zei Grace. 'Die eindigt niet bij Nyla, Burke en Larson Rayner. Daar moeten ook alle vreemde, ontevreden cursusdeelnemers aan worden toegevoegd. De mensen die Sprague hebben gemaïld om te klagen dat hun leven niet de dramatische wending heeft genomen nadat ze op de Witherspoon Wijze zijn gaan leven.'

'Verdomme, je hebt gelijk, Grace,' zei Millicent. 'Dat wordt een heel lange lijst.'

Kristy zuchtte. 'Het is misschien wat smakeloos onder de omstandigheden, maar áls Larson Rayner op de verdachtenlijst staat, wordt het aantal mogelijke werkgevers voor ons wel heel erg klein. Ik kan me niet voorstellen dat er veel werkgevers zijn die op zoek zijn naar mensen met de benodigde vaardigheden om het kantoor van een motivational speaker draaiende te houden.'

‘Aan de andere kant,’ zei Millicent ineens heel bedachtzaam, ‘als Rayner géén verdachte meer is, zal hij ons nodig hebben. Zou hij dat zelf ook weten?’

Grace pakte haar glas wijn. ‘Tijd om even heel positief te denken, zoals Sprague zou hebben gezegd.’

‘We hebben een Witherspoon-devies nodig voor een succesvolle banenjacht,’ kondigde Kristy aan. Ze wierp Grace een flauwe glimlach toe. ‘Jij bent onze deviezenschrijfster. Heb je er eentje voor ons?’

Millicent lachte. ‘Nou, Grace? Wat is een goed gezegde in de trant van de Witherspoon Wijze voor mensen die plotseling werkloos zijn geworden?’

Grace streek met een vingertop over de rand van haar wijnglas en dacht na over het probleem. ‘Als Sprague hier was, zou hij ons eraan herinneren dat niemand een interessante toekomst vindt door binnen te blijven en te wachten tot de zon gaat schijnen,’ zei ze. *‘Om je toekomst te ontdekken, moet je naar buiten gaan en een wandeling in de regen maken.’*

‘Ja, dat klinkt wel goed,’ zei Kristy. De warme blik in haar ogen werd somber en ernstig. ‘Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar werken voor de Witherspoon Wijze heeft mijn leven daadwerkelijk veranderd.’ Ze hief haar wijnglas. ‘Een toast op Sprague Witherspoon.’

‘Op Sprague,’ zei Millicent.

‘Op Sprague,’ zei Grace.

Millicent dronk haar glas leeg en wenkte de ober om nog een rondje te bestellen. ‘Als je bedenkt hoeveel geld ik heb verdiend door te werken voor de Witherspoon Wijze, zou ik dit eigenlijk niet moeten zeggen, en ik wil jou er absoluut niet mee beledigen, Grace, maar het moet me echt van het hart dat ik een bloedhekel heb aan die stomme deviezen van de Witherspoon Wijze,’ zei ze.